

עת רצון

הרב דוד גיאמי שליט"א

גליון 24 | טו' באב התשפ"ה | פרשת ואתחנן

מעוניין לפרסם
כאן?
פנה אלינו...

מעוניין להצטרף
לשגרירי ההפצה?
פרטים בתחתית
העמוד
העלון מופץ באלפי
עותקים ב- 100 ערים,
יישובים ובסיסים!

פרשת השבוע

מה הם החיים האמיתיים?

שהחיים מורגשים אצלו בצורה חזקה. ככל שיצור יותר מרגיש את החיים, כך נאמר שהוא יותר חי.

זו הסיבה שיש פחות חיים בדומם, כי אין שם הרגשה של חיות. בצומח יש קצת יותר, כך אומרים המחקרים, בבעלי חיים יותר ובאדם עוד יותר. אבל מה באדם נותן את החיות? יש הרגשת חיות כשנבן אדם אוכל מעדן, ויש הרגשת חיות כשנבן אדם עושה מעשה טוב. אין ספק שאצל כל אדם רגיל ונורמלי שלא קהו אצלו החושים האנושיים, כאשר הוא עושה מעשה טוב יש לו הרגשת חיות הרבה יותר גדולה. מי שלא טעם את הטעם הזה לא יכול להבין זאת. כשאדם נותן ועוזר לשני, יש לו הרגשה של חיים חזקים, יותר מכל מעדן.

יש אדם שאין לו את ההרגשה הזאת, ועליו נאמר "רשעים בחייהם קרויים מתים". כי אין להם את ההרגשה של החיות הזאת, וכיוון שכך, הם לא חיים, הם לא מרגישים את הרגשת החיות.

אבל יש הרגשת חיות יותר גדולה - "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום". הדבקות בה' זו הרגשת החיות החזקה ביותר עלי אדמות. והסיבה לכך היא שזהו עומק הטבע שלנו ולכן זהו העונג והחיות החזקה ביותר.

אבל כלול בפסוק דבר נוסף - אל תחשוב שהדבקות בה' היא עניין של משהו עתידי, של אנשים שכבר נפטרו מהעולם, אלא "אתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום" - זה בא עם החיים, זה לכולם וזה היום.

אלו הפסוקים שמלמד אותנו משה רבנו במוסר שלו. המוסר של משה רבנו הוא מוסר מרומם, זה מוסר שמעלה אותנו. את הפסוקים האלה מלמד אותנו משה רבנו על סף

בפרשת ואתחנן משה רבנו ממשיך ללמד אותנו מה זה עם ישראל. על סף הכניסה לארץ ישראל הוא מלמד אותנו את הזהות הלאומית שלנו, מי אנחנו, כמו שאנחנו לומדים בפסוקים הנפלאים שבפרשה שלנו: "מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו" - זו תפילה, "ומי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת" - תפילה ותורה, זו הגדולה שלנו.

כאן מתממשת הברכה של הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו שאמר לו "ואעשך לגוי גדול". גדול זה לא הרבה אנשים, זה לא כמותי, זה משהו איכותי. העם הזה צריך להיות גדול במהות, ובזה הוא גדול - בקרבת אלוקים. זו הגדלות שלו. כיוון שזה איכותי זו מהות העם, ולכן זה גם נמצא בכל אחד ואחד. אם זה כמות, אז זה נוצר מהריבוי, ולא נמצא אצל כל אחד.

קרבת אלוקים מתחלקת לשתיים: תפילה ותורה. מה שאנחנו פונים לקדוש ברוך הוא מצידנו, כשאנחנו מלאים געגועים, ומה שהקדוש ברוך הוא מלמד אותנו תורה.

מכיוון שזו המהות שלנו, זה מה שנותן לנו את החיים, את העונג. כתוב בפרשה שלנו "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום", וכמובן שאין הכוונה שרק מי שדבק בה' הוא חי וכולם סביבו מתים. אלא יש פה לימוד גדול שמלמדנו הנצי"ב מוולוז'ין, ש'חי' הכוונה לשמח, למי שמלא חיוניות.

ובכן, מתי בן אדם נקרא חי?

הרי הכל חי, ולמה בעל חיים הוא יותר חי מפרח? והאם בן אדם הוא יותר חי מבעל חיים? מלמד אותנו הנצי"ב שהחיות תלויה בהרגשת החיות. חי זה מי שמרגיש את החיים, זה מי

”

זו בעצם תעודת
הזהות שלנו, זה
כרטיס ביקור שלנו
- עם קדוש אתה
לה' אלוקיך

זמני השבת	החלפת גזית	ציאת השבת	רית
ירושלים	19:04	20:07	20:45
תל אביב	18:52	20:09	20:43
חיפה	19:04	20:10	20:45
באר שבע	19:08	20:08	20:47

מעוניין להיות שגריר להפצת העלון באזור מגוריך?
מעוניין להיות שותף בהוצאת העלון או להנציח פינה בעלון ליקירך?
לפרטים: ברוך 055-665-4248 או במייל alon.et.ratzon@gmail.com

אלוקיך להיות לו לעם סגולה מכל העמים". זו בעצם תעודת הזהות שלנו, זה כרטיס ביקור שלנו - עם קדוש אתה לה' אלוך.

זו הגדלות וזו ההבטחה, והיא הולכת ומתקיימת לעינינו, כאשר אנחנו באים לארץ ישראל ובונים אותה ונבנים בה. ככל שאנחנו נדע את זה כך נוכל יותר להיכנס לארץ ישראל. לשמיעת השיעורים בנושא פרשת השבוע התקשרו לקו השיעורים 023011196 שלוחה 3

הכניסה לארץ, והם המלמדים אותנו את הערך הגדול שלנו. הגדלות שלנו זו הגדלות הזאת. העם הזה נוצר, הברכה שהקדוש ברוך הוא התקיימה - "ואעשך לגוי גדול", והיא הולכת ומתקיימת לעינינו, כשעם ישראל בא לארץ ובונה את המדינה שלו. אנחנו הגוי הגדול הזה, אנחנו אלו שגדולים בקרבת אלוקים, בתפילה ובתורה.

לכן, כתוב בסוף הפרשה שלנו פסוק שחוזר פעמיים בחומש - "כי עם קדוש אתה לה' אלוך, כך בחר ה' "

פְּנֵה יוֹמִית

היא השראת השכינה. אצלנו זה בא לידי ביטוי בסילוק השכינה, אבל הצער שלנו על בית המקדש הוא המפגש שלנו עם בית המקדש. הצער שלנו והמפגש שלנו עם מה שחסר לנו, עם הגעגועים למקדש - הם אלה שמכניסים אותנו לבית המקדש.

ולכן דווקא החודש הזה, חודש מנחם אב, הוא המסוגל להיות אב לבית המקדש ולהשראת השכינה בישראל.

הדברים האלה נוגעים לחיינו ממש, כיוון שאנחנו עומדים ומתפתלים ומחפשים את דרכנו, מחפשים מי אנחנו. על זה אנחנו עומדים בעם ישראל, אם זה במלחמות מול אויבינו, אם זה בעמידתנו מול אומות העולם, ואם זה בתוכנו. את זה אנחנו צריכים - את אהרון הכהן ואת האר"י הקדוש. את השכינה בישראל.

אנחנו צריכים לזכור כל הזמן שעל זה אנחנו נלחמים - בעזה ובצפון - על בית המקדש. לכן אלה הימים, שהם מצד אחד ימי אבלות, ומצד שני הם ימים שנותנים לנו כוח בכל המלחמות שאנחנו עוסקים בהן, כוח לדעת מה המכוון שלנו, על מה אנחנו נלחמים ולאיפה אנחנו הולכים. אלה הימים שנותנים לנו את הכוח הזה, שנדע מהי מטרתנו - אנחנו עולים לירושלים, עולים לבית המקדש.

למה אנחנו לא מבינים כלום במלחמה הזו?

כולם שואלים את עצמם, חלק בקול רם וחלק בלב - מתי תיגמר כבר המלחמה? יש מספיק פצועים, יש מספיק הרוגים, שלא יהיו יותר בעזרת ה'. כבר כמעט שנתיים ואנחנו לא רואים את הסוף. האם יש סוף למלחמה הזו?

כל אחד יכול לשמוע על זה תשובה מכל הפרשנים ברדיו, על המלחמה, למה הוא עשה ככה ולמה ההוא עשה ככה, ומה היה הכשל פה ואיפה הייתה הבעיה בשיחות, מה קרה בקטאר

מהו עניינו של חודש אב?

השבוע חלים שני תאריכים שבהם הסתלקו גדולי ישראל מיוחדים. הראשון, ב-א' מנחם אב, הסתלק מאיתנו אהרון הכהן הגדול, שקראנו בפרשת השבוע על הסתלקותו, וזה התאריך היחיד בחומש שמציין הסתלקות של צדיק. השני, ב-ה' מנחם אב, הסתלק האר"י הקדוש.

אהרון הכהן הוא מקום השראת השכינה בישראל, הוא הכהן הגדול שנכנס לבית קודש הקודשים, הוא המשכין שלום בישראל, על ידי 'אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. כמוכן, אנחנו לא משווים ולא מבדילים בין

הגדולים, אבל כיוצא בדבר רבנו האר"י, שהשרה את השכינה בישראל בדורות האחרונים, על ידי תורת הסוד שגילה לעם ישראל.

אומר הנצי"ב מוולוז'ין שמכך למדנו שהחודש הזה מסוגל לסילוק שכינה, זה חודש קשה לעם ישראל שבו השכינה מסתלקת, ולכן כתוב בתורה התאריך של הסתלקות אהרון הכהן, כדי ללמד אותנו על החודש. מוסיף החתם סופר שאהרון הכהן הסתלק בחודש אב, כי הוא אב לבניין בית המקדש, זהו החודש ששייך לבית המקדש, וכמו שאומר הבן איש חי בפרשת דברים - חודש אב יהיה אב לחודשים.

שני הצדדים האלה הם אמיתיים ומשלימים אחד את השני. זה החודש המסוגל להשראת שכינה, וזה החודש המסוגל לסילוק שכינה.

בחודש הזה שהסתלק מאיתנו בית המקדש, אנחנו נפגשים עם בית המקדש, אנחנו מקבלים ערך חדש לחיים שלנו. אנחנו מבינים שהמטרה שלנו בחיים היא אחרת - היא בית המקדש,

כולנו נתחבר יותר לעם שלנו, להיסטוריה שלנו, להיסטוריה האלוקית שלנו, לאלוקינו, לאבינו מלכנו, אז תיגמר המלחמה בטוב, ונבין איך הכל היה לטובה, איך כל זה הצמיח אותנו.

איך אתה רואה את מדינת ישראל בעוד חמישים שנה?

פעם עשו סקר במדינת ישראל אצל כל הציבורים השונים, ושאלו בסקר שאלה מאוד מעניינת - איך אתה רואה את מדינת ישראל בעוד חמישים שנה?

בסקר הזה גילו דבר מאוד מעניין וחשוב - שהתפיסות שלך על איך להתנהל היום, כלומר, האם תקים מדינה פלסטינאית, האם תכריע בעזה, האם תגרש ערבים וכו', כל השאלות שנוגעות לדברים הכי מהותיים במדינת ישראל היום, נובעים מהשאלה איך אתה רואה את מדינת ישראל בעוד חמישים שנה.

אם אתה רואה את מדינת ישראל בעוד חמישים שנה בתור מדינה ככל העמים או מדינת כל אזרחיה, אז מה אכפת לך שתהיה מדינה פלסטינית? אם אתה רואה את מדינת ישראל בעוד חמישים שנה שדוד המלך הוא ראש הממשלה, הוא הולך לבנות את בית המקדש, אז בוודאי שאתה רוצה שעם ישראל ישלוט בכל ארץ ישראל וכו'. זאת אומרת, התפיסות שלך על היום נובעות ויונקות מהתפיסות שלך על העתיד. העתיד משפיע על היום.

איך כל זה קשור לענייננו?

רק כך נבין איך האבלות והצער שלנו על חורבן בית המקדש נותנים לנו כוח להילחם. לא זו בלבד שזה לא מחליש אותנו, לא רק שזה לא עושה אותנו מסכנים שלא יכולים להילחם, אלא האבלות על חורבן בית המקדש, שאנחנו עסוקים בה בימים האלה ממש, מעצימה את כוחנו.

כי כשאנחנו אבלים על חורבן בית המקדש פירושו של דבר שאנחנו שייכים למשהו גדול יותר. אנחנו משתייכים לאידיאל גדול שאנחנו יודעים שהיום אין לנו אותו. ולכן, כשאנחנו שייכים לאידיאל הזה, אנחנו יכולים וצריכים להתמלא כוח לעשות הכל כדי שהוא יהיה. זה נותן לנו טעם לחיים, ונותן לנו עוצמה וגבורה להילחם.

ההרגשה על חיסרון בית המקדש, כמה שהיא יותר עמוקה וגדולה בקרבנו, כך היא נותנת לנו יותר את העוז ואת הכוח לעמוד מול אויבנו. כי אנחנו יותר מבינים נגד מה הם נלחמים, אנחנו יותר מבינים על מה אנחנו נלחמים, ואנחנו

ובדוחה, מה עם הפוליטיקאי ההוא, איפה טעה ראש הממשלה ואיפה טעה רונן בר. הכל אפשר לדעת, יש היום ניתוחים על הכל מכל הפרשנים ומכל הסוגים.

ואחרי כל אלה, אתה לא יודע כלום. למה? כל כך הרבה יודעים ולא יודעים כלום. וזו עובדה שלא יודעים כלום, המלחמה מתעתעת בנו והחמאס מתעתע בנו. אז איך אפשר לדעת כל כך הרבה ולא לדעת כלום? הסיבה היא שאתה יודע רק את כל הפרטים, אבל אתה צריך לדעת לאיפה הכל הולך, מה ריבוננו של עולם מכוון פה, מה המטרה של הכל. על זה לא תשמע ברדיו ובערוצי התקשורת, זה נמצא במקום אחר.

מי שרוצה לדעת מתי תיגמר המלחמה, הוא צריך לדעת את הכיוון, לאיפה הכל הולך. פירושו של דבר, מה ריבוננו של עולם מכוון, מה קורה בלבבות של עם ישראל. זה הנושא של המלחמה. אנחנו לא פרשנים של ריבוננו של עולם ולא מתיימרים לדעת מה בדיוק הוא רוצה, אבל אנחנו צריכים לשבור את הראש' ולהבין לאיפה זה הולך. זה התפקיד של אנשים מאמינים, להבין מה המטרה, לתפוס את הכלל של הדבר, לאיפה זה הולך, ואז נוכל לדעת מתי יהיה הסוף. כל אחד שיעשה כך ימצא על זה תשובות יותר עמוקות ויותר משמעותיות מאשר הפרשנות השטחית שעוסקת בפרטים.

כל אחד שפותח את העיניים הוא קצת מבין לאיפה זה הולך, כי הוא רואה לאיפה עם ישראל הולך, כיצד עם ישראל התעורר, מה הכיוון שעם ישראל הולך אליו. וכשאת זה נפתור, כשנעצים את הכוח של עם ישראל, אז המלחמה תהיה מאחורינו, אבל לא רק מאחורינו, אלא אנחנו נבין לאיפה היא הקפיצה אותנו, ואז לא נצטרך כבר את המלחמה.

כל אחד מבין שהדבר הזה הולך לכך שעם ישראל מחפש מה הוא, מי אנחנו, מה אנחנו רוצים.

כמו שלמדנו, שלושה דברים מחזקים את עם ישראל: האחווה - הטוב והחסד, ההיגיינה - מאכלים טהורים, וזכירת יציאת מצרים - תפילין. אלה הדברים שעושים אותנו לעם. מתי תיגמר המלחמה - כשנשוב לעצמנו, נשוב בתשובה, נדע מי אנחנו, אז תיגמר המלחמה. זה לא רק שאז היא תיגמר, אלא בשביל זה היא באה. כשאנחנו נעמוד על עמדתנו, נדע שאנחנו עמו וצאן מרעיתו, נדע שאנחנו עם, נדע שאנחנו עם שיצא ממצרים, נדע שאנחנו עם שהולך אל בית המקדש.

כשנדע את כל זה, אז לא נצטרך כבר את המלחמה. זו לא עבודה קלה, זו עבודה קשה, אבל זו הדרך הכי קצרה לסיים את המלחמה. הדרכים האחרות מסתובבות מסביב. כשאנחנו

כשאנחנו אבלים על חורבן בית המקדש, פירושו של דבר שאנחנו שייכים למשהו גדול יותר

את רוחו ואימץ את לבבו". ה' עושה את זה, לכן החמאס לא זו מעמדתו ולא מפסיק להילחם. ויש לכך מטרה - "למען תתו בידך כיום הזה".

אנחנו מנסים לעשות שלום, לא רוצים להילחם באף אחד, לא אוהבים להרוג ולא רוצים להיהרג, בסך הכל רוצים לחיות בארצנו. אבל יש הכרח אלוקי שדוחף אותנו ואומר לנו: לך תילחם, אני אעשה לך ניסים, אראה לך נפלאות, אני אתן לך לכבוש אותו. 'התגר בו מלחמה' - התגרה בו, תיזום מלחמה.

אנחנו לא רוצים את זה, אנחנו רוצים שלום. אבל אז ההכרח יביא אותנו, הקדוש ברוך הוא יאמץ את לבבם של אויבינו. וממשיך הקדוש ברוך הוא: "ויאמר ה' אליי, ראה החילותי תת לפניך את סיחון ואת ארצו, החל רש לרשת את ארצו". הנה, הוא לא מוכן לעשות איתך שלום, אז תתקדם, תכבוש. אבל אנחנו לא רוצים לעשות מלחמות, ולכן לא נלחמים עד שאין ברירה: "ויצא סיחון לקראתנו הוא וכל עמו למלחמה יחצה".

הקדוש ברוך הוא מראה לך ניסים ונפלאות בששת הימים, לאחר מכן במלחמות הבאות, ואחר כך במלחמות של היום, באיראן ובכל מה שאנחנו רואים בעינינו.

אתה לא רוצה, אתה רוצה רק לחיות בשקט, אתה רוצה רק שלום - אבל הקדוש

ברוך הוא לא יתן לך, הוא יקשיח את לב אויבך ויגיד לך: קדימה, תיקח את ארץ ישראל, תתקדם, תירש, תשתלט על חלקי ארצנו. ואם אתה לא מוכן, אז יש הכרח, האויבים יבואו להילחם בך, ואז ההכרח גורם: "ויתנהו ה' אלוקינו לפנינו, ונך אותו ואת בניו ואת כל עמו". בלית ברירה זה מה שקורה. ההכרח דוחק אותנו לעשות את מה שאנחנו צריכים.

איננו צריכים להוסיף דבר על פסוקי התורה, פשוט להחליף ובמקום 'סיחון' לכתוב 'חמאס', 'איראן' וכן הלאה, עלינו רק לפתוח את העיניים ולראות. יש הכרח אלוקי שנחזור לארצנו, שנמגר את הרוע, שנביא את שלטון הטוב לארץ ישראל ולעולם. והקדוש ברוך הוא ייתן לנו כוח לעשות את כל מלחמותינו ולנצח את כל אויבינו.

מהו סוד הקיום של עם ישראל?

אנחנו יוצאים מתשעה באב שהתאבלנו בו על חורבן בית המקדש, והאבלות הזו היא מאוד חשובה להמשך דרכנו. כיוון שאנחנו רואים את גודל הניסים והנפלאות וגודל אהבתו של הקדוש ברוך הוא לעם ישראל, וכמו שלמדנו על בשרנו את הניסים הגדולים ואת זה שנופלת המחיצה בינינו לבין הקדוש ברוך הוא, אבל אסור לנו לשקוע ולשכוח את השאיפות. עם

יותר מבינים מי אנו, מה חיינו ומה מעשינו פה במדינת ישראל.

הוא אשר אמרנו - הכל לפי התפיסה שלנו של העתיד. אם העתיד עומד לפנינו - בית המקדש עומד לפנינו, עם ישראל בתפארתו, כל היהודים בארץ ישראל, עוד חמישה מיליון יהודים נמצאים פה בארץ, מיישבים ומפריחים את כל שיממות ארצנו. כל יהודי מאמין יודע שככה יהיה.

אם אנחנו מציירים את זה, אנחנו מתמלאים צער כמה אנחנו רחוקים מהמצב הזה, ואנחנו מתמלאים געגועים לשם, מתמלאים הכרה מה זה עם ישראל באמת. לא עם ישראל כמו שאנחנו רואים אותו כרגע - מפוזר ומפורד, בתוכו ומחוצה לו, ולא נמצא במקום אחד. אלא עם ישראל כמו שהוא באמת. כשאנחנו מתמלאים בהכרה כזאת, ממילא אנחנו מתמלאים

רצון וחשק לעשות, לפעול, לעבוד ולקדם את זה. יש כל כך הרבה מה לעשות, ועלינו לדעת שאפילו הקצת שאנחנו יכולים - שווה הרבה, כי כל צעד לכיוון הזה הוא אדיר והוא מלא עולם ומלואו. לכן, לא ניפול ברוחנו מחמת האבל על החורבן ולא נחשוב שזה מחליש, אלא אדרבה, זה יותר נותן לנו כוח לעמוד על שלנו, להילחם, לעמוד על קיומנו, להשיב את ישראל לאדמתו ולעוצמתו הגדולה.

מה קורה כשאנחנו לא רוצים להילחם?

תראו איך ריבונו של עולם מתנהג איתנו כאשר אנחנו לא יודעים איך להילחם עם אויבינו ולא יודעים איך להשמיד אותם, או מנסים ללכת בדרכי שלום ולא רוצים מלחמה. זה כתוב אצלנו בפרשת השבוע, אנחנו פשוט קוראים את הפסוקים.

הקדוש ברוך הוא אומר למשה רבינו: "ראה נתתי בידך את סיחון מלך חשבון האמורי ואת ארצו, החל רש והתגר בו מלחמה" - לך תעשה מלחמה. והקדוש ברוך הוא גם מבטיח - אתה תצליח, "היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על פני העמים תחת כל השמיים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך". לך תכבוש, לך תשמיד את הרוע.

עונה משה רבינו שאנחנו קודם כל פותחים לשלום, כך היא דרך התורה: "ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל סיחון מלך חשבון דברי שלום לאמור". משה רבינו פותח לשלום, מבקש שיתנו לנו לעבור בשקט, אבל "ולא אבה סיחון מלך חשבון העבירו בו". סיחון לא מוכן, הוא לא רוצה שלום איתך, הוא לא רוצה להיות חבר שלך.

והסיבה לכך כתובה במפורש בפסוק: "כי הקשה ה' אלוקיך

ישראל לעולם לא שוכח את השאיפות שלו וזה סוד הקיום שלנו.

סוד הקיום של עם הוא שיש לו שאיפות להמשך. ברגע שאנחנו עוצרים והגענו למנוחה ולנחלה, אנחנו מתחילים לרדת. ברגע שאנחנו רוצים לשבת בשלווה, אנחנו מפסיקים את התהליך של ההתקדמות שלנו. הסוד של עם ישראל זה שהוא אף פעם לא מפסיק, ולכן האבלות על חורבן בית המקדש היא הנותנת את האופק שלנו ואת המבט על ההמשך, היא נותנת את השאיפות שלנו, לכן היא כל כך חשובה.

לכן כאשר הלכו החכמים וראו שועל יוצא מבית קודש הקודשים והתחילו לבכות, ראו את רבי עקיבא מצחק, שאלו אותו למה הוא צוחק, אמר להם למה אתם בוכים? והם אומרים לו שראו שועל יוצא מבית קודש הקודשים, והוא עונה להם "לכן אני משחק", ואומרים חלק מהמפרשים שהכוונה שהוא משחק בגלל שהם בוכים. אם לא היו בוכים המצב היה קשה מאוד.

זה שעם ישראל בוכה, זה מה שנותן לו את האופק, את התקווה, זה מה שנותן לו את היכולת להמשיך את השאיפה הגדולה

אל ההמשך. לכן האבלות שלנו על תשעה באב היא המנוע שלנו, הדלק שלנו, השאיפות שלנו. אנחנו יודעים לאיפה אנחנו הולכים, יש לנו מקדש לשאוף אליו, יש לנו שלמות של עם ישראל. לא נשכח, לא ניכנס לאופוריה בזה שהקדוש ברוך הוא עשה לנו כאלה ניסים גדולים, בוודאי נודה לו, אבל לא נחשוב שהגענו כבר למנוחה ולנחלה.

יש לנו עוד הרבה עבודה, ולכן האבלות על תשעה באב היא משנסת מותניים, היא נותנת לנו כוח להמשיך, לעבוד ולפעול את מה שאנחנו צריכים לפעול לתיקון. כיוון שהאבלות שלנו על המקדש היא לא כמו אבלות על מת שאתה לא יכול להחזיר אותו, אלא אנחנו יכולים לבנות אותו, לבנות את בית

המקדש.

ואיפה אנחנו צריכים לבנות את בית המקדש? לפני שאנחנו מדברים על המקום של המקדש, אנחנו צריכים לבנות אותו בתוכנו, לבנות אותו בתוך עם ישראל. כי עיקר בית המקדש הוא לא שלי ושליך, הוא של עם ישראל כולו. עם ישראל כולו צריך להגיע למצב של בית המקדש. עם ישראל כולו ממטולה ועד אילת, בלי שום הבדל של פלגים שונים, בכל עם ישראל צריך להיבנות בית המקדש. וזה תפקידנו כשאנחנו יוצאים מהאבלות הגדולה על תשעה באב - לבנות את המקדש בלבבות שלנו.

הלבבות שלנו זה לא רק אני ואתה, זה כל העם, כי בית המקדש הוא של כולם, הוא לא של פלוני ואלמוני. זה כן עולה להר הבית, זה לא עולה להר הבית, זה כן וזה אחרת - בית המקדש הוא של כולם, של כל עם ישראל כאחד. את זה אנחנו צריכים לעשות, ועל זה אנחנו צריכים להשקיע את כל כוחותינו - להביא את עם ישראל כולו להיות שייך לבית המקדש, לבנות בקרבו את בית המקדש.

זה התפקיד שלנו, אם זה בריבוי אהבת ישראל, אם זה בשמירת הלשון של ציבור אחד על השני, שזה אחד מהדברים הגורמים לחורבן בית המקדש. אם זה בשמירה על הטהרה של עם ישראל, זאת אומרת להישמר מהחטאים שגורמים לגלות וכן הלאה.

את כל זה אנחנו צריכים לעשות בעם ישראל, בעם שלנו, העם בונה את המקדש, בונה את המקדש בתוכו, בקשר שלו אל המקדש, ואז הוא יוכל גם לבנות את בית המקדש בפועל במהרה בימינו.

לשמיעת החיזוק היומי של הרב התקשרו לקו השיעורים 023011196 שלוחה 0

**זה שעם ישראל
בוכה, זה מה שנותן
לו את האופק, את
התקווה, זה מה
שנותן לו את
היכולת להמשיך
את השאיפה
הגדולה אל ההמשך**

הלכה למעשה

האם מותר לדבר לשון הרע על איש ציבור?

א. אפי תלאת (בפני שלושה). כולם יודעים מה עשה ומה אמר החבר כנסת, וכיוון שכך אפשר לדבר עליו ולהגיד את הדברים שנשמעו.

דבר ראשון, מה שמותר לספר דבר שמפורסם, זה רק אם אותו

אולי עוד מעט נבוא לתקופה של בחירות, שהיא תקופה קשה בעם ישראל, ולפני תקופה כזו יש אווירה שהותר דמם של חברי הכנסת ואפשר להגיד עליהם מה שרוצים. ובכן יש שלושה היתרים שיש לדון בהם.

דבר שלישי, אחד מהתנאים, זה שהדבר צריך להיות אמיתי ומדויק. אם אדם אפילו כיוון לתועלת אבל התברר שזה לא נכון, הוא עבר איסור לשון הרע. לכן תבדוק על מי אתה סומך כאשר אתה מדבר לשון הרע על חבר כנסת או על שר, האם זה מדויק מה שאתה שומע.

גם אם אתה אומר 'שמעתי', צריך הרבה זהירות בכל התנאים האלה, ולכן גם ההיתר הזה הוא לא פשוט וצריך הרבה זהירות לפני שאתה מדבר.

ג. החבר כנסת עצמו מתגאה במה שהוא עושה. אדם שהוא עושה משהו והוא מכוון לכך שזה יתפרסם, ודאי שמוותר להסביר את מה שהוא עושה, כיוון שהוא רוצה שיפרסמו את מעשיו. הדבר הזה הוא לא כל כך פשוט אבל יכול להיות בהחלט שיש היתר כזה.

כלומר, אם תשאל אותו הוא יגיד "כן, אני חושב ככה, זה נכון". אבל כמובן, הדבר הזה נכון אך ורק בדברים הנוגעים לגופו של עניין: שכמו שאמרנו זה אמיתי ואתה לא מתכוון להכפיש אותו, ובאמת זה מה שהוא חושב. ולא מוציאים דבר מהקשרו על מעשים מסוימים שעושה.

לכן, כל מי שבא לדבר לשון הרע על חברי כנסת או על שרים שונים צריך זהירות מרובה בכל התנאים שאמרנו, וצריך הרבה טהרת הלב לפני שמדברים, שלא נדבר מתוך שנאה וכיוצא בזה, כי אנחנו צריכים לבנות את עמנו באהבת חינוס.

עיקר חורבן הבית היה בעוון שמירת הלשון, ואם אנחנו נתחזק בזה, אנחנו נִבְנֶה וְנִבְנָה בעזרת ה' יתברך.

**לשמיעת השיעורים בנושא הלכה התקשרו לקו השיעורים
023011196 שלוחה 6**

שומע ישמע את זה בכל מקרה, אבל אם הוא לא ישמע, כמו שקורה הרבה פעמים שלא כל אחד שומע כל מה שאומרים, אז אתה לא יכול לספר לו, כיוון שעכשיו חידשת לו את החידוש הזה.

דבר שני, כל מה שמותר באפי תלתא (כפני שלושה) זו קולא גדולה ולא פשוטה, והחפץ חיים מתלבט בה ומעדיף שלא להשתמש בה.

דבר שלישי, כדי לספר דבר שנשמע באפי תלתא הוא צריך להיות אמין. זה שאמרנו את זה בתקשורת, כידוע, לא מחייב שזה בדיוק כך, אולי אתה יכול להגיד 'שמעתי'.

והדבר הרביעי הוא שצריך להיזהר שלא תהיה כוונה לפרסם את הקול כמו שכתוב בחפץ חיים בשם יד הקטנה.

לכן לא כל כך ברור שאפשר להשתמש בהיתר הזה של אפי תלתא ביחס לחברי כנסת.

ב. יש אומרים שההיתר לספר על חבר כנסת זה בגלל שבשביל זה הוא נבחר, הוא נבחר ציבור. הרי איך אדע במי לבחור? בשביל מה הוא חבר כנסת? זה היתר שנשמע בשם גדולי ישראל, והכוונה שזה בכלל ההיתר של תועלת, כיוון שאני מכוון לדעת במי לבחור, וכיוון שזה אדם שכך וכך עושה ואנשים צריכים לדעת, הוא צריך לעמוד במבחן הציבור.

ובכן, גם על זה יש להעיר כמה הערות: ראשית, זה שהוא צריך לעמוד במבחן הציבור זה לא אומר שמוותר לשחוט אותו בדם קר ולעשות בו מה שרוצים, ובוודאי לא לדבר על חיי האזרחים והפרטיים. אלא הכל ביחס לדברים הציבוריים שאתה צריך לדעת מהי ההתנהגות שלו בהם.

בנוסף, כל מה שאתה יכול לדבר זה רק אם אתה מכוון לתועלת, לא שאתה מכוון להכפיש אותו, וזה צריך בדיקה גדולה לכל אדם לפני שהוא מדבר לשון הרע לפי ההיתרים. אם אתה לא מכוון לתועלת אתה נידון על זה כלשון הרע.

ופי יגיד תהלתך

ברכת אבות | עניין הברכה

פתיחה

ברכת אבות היא הברכה החשובה ביותר בתפילת שמונה עשרה. מעיקר הדין, אם אדם לא כיוון בכל התפילה אך כיוון בברכת אבות, הוא יצא ידי חובתו, אך אם הוא לא כיוון בברכת אבות, אפילו אם הוא התכוון בכל שאר התפילה - הוא לא יצא ידי חובה. הטעם לכך הוא, שעיקר התפילה היא להיות קשור לקב"ה ולקבוע בנו את יסודות האמונה; האמונה שהקב"ה משגיח עלינו וגואל אותנו נמצאת במרכז בברכת אבות, לכן זוהי הברכה שהכי חשוב להבין את פירוש המילים שלה.

יסוד האמונה - הקדושה מאבותינו

בתחילת תפילת שמונה עשרה אנחנו פונים לקב"ה בתואר

"אלהינו ואלהי אבותינו". פירוש התואר הזה, הוא שהקדושה של עם ישראל אינה יצירה שלנו ואיננה מתחילה מאיתנו; יש לה מקור קודם - קדושת האבות. לפעמים אדם חושב שהוא מתקרב לקב"ה לפי מה שהוא מבין ומסוגל להשיג; מה שהוא מרגיש בחייו ומה שהוא מבין בשכלו - זה מה שקיים מבחינתו, ועם זה הוא רוצה לעבוד את ה'. זוהי טעות! אדם פרטי אינו יכול לבוא אל הקב"ה ולומר - 'אתה האלוקים שלי', שכן הקב"ה לא התגלה אל האדם הפרטי בצורה גלויה, אליה הוא יכול להתייחס ישירות. כל ההשגות של האדם הפרטי טובות, אך הן 'טיפה בים' לעומת הגודל והעומק של חיבור עם ישראל לרבש"ע. הדרך להגיע אל ריבונו

תשובה: בראשית דרכו של אדם עליו לנסות להתקרב אל הקב"ה כפי יכולתו, לכן אנו פותחים ואומרים - "אלהינו". לאחר שהאדם השתדל בכל כוחו להקשר לקב"ה, עליו לדעת שיש מעבר לכך, שישנם דברים עמוקים בתורה שגדולים מאיתנו, לכן אנו מומשיכים ואומרים - "ואלהי אבותינו". כל התורה מחולקת למה שביכולתנו להבין ולמה שנשגב ממנו, מה שאנחנו מבינים - "אלהינו", אבל מעבר להבנתנו יש את מקור הקשר לקב"ה. אנחנו חלק אחד בשלשלת ארוכה - "אלהי אבותינו".

עיתקים מדבש

מתוך הספר 'זפיגיד תהלתך' בהוצאת 'מתוקים מדבש'. ניתן לרכוש את הספר, וספרים נוספים של הרב באתר 'בית מדרש לספרים'

של עולם, היא דרך הידיעה שהקב"ה בחר באבותינו אברהם, יצחק ויעקב והתגלה אליהם - ואנו הבנים שלהם.

הבנה זו מהותית מאוד לכל עבודת ה'. עיקר העיקרים בעבודתנו הוא ההבנה שהקשר שלנו עם הקב"ה איננו נובע מהחלטה שלנו להתקרב אליו, אלא משום שהוא בחר בעמו ישראל. הקשר הכי עמוק שיש לנו עם הקב"ה, הוא שה' התגלה לאברהם אבינו, ואנחנו בניו ממשיכי דרכו, ואלמלא היה הדבר כך, לא יכולנו לפתוח פינו בתפילה. לכן, במילים הראשונות של התפילה אנחנו מבררים מי הוא האלוקים שאנחנו פונים אליו - "אלהינו ואלהי אבותינו", כלומר - הקב"ה אשר מתגלה אלינו דרך אבותינו.

שאלה: הואיל והעיקר הוא קדושת אבותינו, מדוע אנחנו מקדימים את "אלהינו" ל"אלהי אבותינו", לכאורה היה ראוי לומר 'אלהי אבותינו ואלהינו'?

הדרך לתשובה

לצאת למסע

מלא רעשים והמולה, הם לא נותנים לנו לשמור את הדבר הפשוט ביותר - מה אני רוצה, מי אני.

לא כל אחד יודע לענות על זה, זה מסובך מאוד, זו שאלה קשה מאוד, בעיקר כי אתה לא יכול לשמוע את זה מרוב הרעש מסביב. הרעש הוא ההמולה החברתית, הדהירה, התחרות, הצורך להיות חשוף כל הזמן. ואם אני חשוף אז אין אותי. זה כמו חשופיות, החלזונות שאין להם בית וכל דבר יכול לפגוע בהם. אין לך בית, אין לך בפנים, אין לך התכנסות. אז מה הפלא שאתה לא יכול לשמוע מי אתה ומה אתה רוצה, ומה הפלא שפסיכולוגים ואומרים שהשאלה שהכי קשה לענות עליה היא - מה אני רוצה? זה ברור, כי אי אפשר לענות על השאלה הזאת כשיש כל כך הרבה רעש, כל כך המולה מסביב, שיש זרם חברתי שכולל את הוואטסאפ ואת כל המסכים.

אז קודם כל צריך להבין שהדבר הזה לוקח אותך ועושה אותך חשוף. אם למשל אתה נשוי ואתה הולך לטיול עם אשתך, האם כולם צריכים לדעת מזה? האם צריכים לעשות לך 'לייק', ואם לא עשו לך אז לא הלכת לטיול? ומי זו אשתך?

אולי גם בחרת את אשתך לפי איך תאמר את זה בוואטסאפ? זה לא אומלל? לכן אתה לא מצליח לענות על השאלה מה אתה רוצה, כי בתוך ה'מה' הזה יש המון דברים, המון שיקולים זרים, כמו מה יגידו עליי החברים? איך זה יראה?

המצב הזה מעורר בכי, זה לא דבר סתמי. לצערנו הרב, רוב הדברים שנמצאים בתוך הנפש הם כאלה. אז מה אפשר לעשות? איך אדע מה אני רוצה? הצעד הבא הוא להיות קצת לבד. תדאג

שלום רבתי, אנחנו ממשיכים במסע התשובה שהוא לפי מה שהתחלנו ללמוד המסע אל עצמנו. מסע התשובה הוא לא מסע למשהו אחר, הוא מסע אל עצמנו. זה לא אומר שזה לא קשה, זה לא אומר שזה לא ארוך, זה לא אומר שלא צריך להשקיע. ודאי שצריך להשקיע הרבה, אבל צריך לדעת לאיפה אנחנו נוסעים - אל עצמנו, אנחנו נוסעים לגלות את הדבר המעניין הזה שנקרא 'מי אני'. זה משהו מאוד נסתר, מאוד לא פשוט, מאוד מעניין לגלות את זה.

הצעד הראשון זה המפגש עם מי הביא אותי, מהם השורשים שלי - כיבוד הורים, הכניסה פנימה אל הבית, אל ההורים. יש מישור שהביא אותך לעולם, ויתכן שעכשיו הוא עדיין לא חזר בתשובה, הוא לא צדיק, אבל הוא הביא אותך לעולם, הוא המקור שלך, השורש שלך, ויש לו עוד שורש, שיש לו עוד שורש, עד אברהם אבינו. לכן המסע אל עצמי מתחיל בלזהות את השורשים שלי, ולכן החזרה אל ההורים היא החזרה הראשונה להכיר מי אני. כי מי שלא יודע מי ההורים שלו, מי שמתכחש

להורים שלו ומזלזל בהם, מי שיש לו קצת בינו לבין ההורים שלו, הוא רחוק מאוד מהכרת עצמו. לכן למדנו שהדבר הראשון במסע הגדול הזה הוא להכיר בהורים שלי, באימא ואבא שלי, תתקשר פעמיים בשבוע, כן פרטים רבים שעוד נעסוק בהם, אבל קודם כל זה זו ההתחלה.

השלב השני במסע אל עצמי כולל גם סור מרע. יש הורים, חזרת לחיק המשפחה, אבל צריך גם לבטל רעשים. אנחנו חיים בעולם

”

זה כמו חשופיות, החלזונות שאין להם בית וכל דבר יכול לפגוע בהם

אתה תגלה שפתאום אתה נקי. אולי פתאום תדע מה אתה רוצה. ויותר מהכל - אתה תמצא שם את אלוקים. כי האלוקים נמצא שם. הוא מדבר אליך כל יום אבל אתה לא יכול לשמוע, כי אתה שומע את התנודות של הסמס ששלחו לך או את הרעש של הוואטסאפ. אתה לא יכול לשמוע את אלוקים כי אתה לא שומע את עצמך. לכן קצת סור מרע, קצת עזוב את זה. קצת בלי מסך, בלי שיראו אותך. פתאום אתה תגלה שאתה קיים גם אם אף אחד לא יודע. זה מעניין מאוד. תגלה תגליות עצומות.

אני מזמין אתכם לבוא למסע הזה, זהו מסע מאלף. זה יהיה העונג של החיים, וככה אתה תגלה אלוקים עצום ואדיר, בתוכך.

לשמיעת השיעורים בנושא התשובה התקשרו לקו השיעורים 023011196 שלושה 5

מעשה שהיה

המשיח והתרנגולים

על התרנגולים
פאָלשֶׁר יבוא המשיח. חושבים וחושבים, והנה צצה לבעל הברקה, הוא התעשית ואמר לאשתו: "את יודעת מה, מי שהציל אותנו מכל צרותינו, יציל אותנו גם מהמשיח. גם את זה אנחנו נעבר ונהל יהיה בסדר, אנחנו נשאר עם התרנגולים!"

אני לא יודע אם המעשה הזה היה או לא היה, אבל הוא מעשה של כלנו. כל אחד צריך לשאל את עצמו למה הוא רוצה משיח, בשביל מה? בשביל שיגאל אותך מהפקקים? בשביל שיעשה שלא תהיה לך אינפלציה בקוטג' במפלגת? האם החיים שלך מפריעים למשיח או שאתה רוצה שהמשיח יבוא לסדר לך את החיים ויציא לך קצת את הצרות שיש לך?

זו טעות. המשיח זה משהו אחר, הוא בא לעשות לנו חיים אחרים, חיים יותר גדולים, יותר עצומים של גלוי מלכות שמים, של מלכות שם ה' על הארץ הזאת, על מדינת ישראל. את זה המשיח בא להביא, כדי שה' יהיה גדול ומהלל. בשביל זה אנחנו צריכים משיח, בשביל קרבת האלוקים שתהיה לנו, כמו שאומר זהר הקדוש הידוע: "גדול אלקינו ומהלל מאד בעיר אלקינו". דווקא בעיר אלקינו הוא גדול ומהלל, אבל אם לא - "לאו הוא גדול ולא מהלל".

לכן אנחנו נשתדל להתרומם אל המדרגה של המשיח, אל המצב של משיח, אל השאיפה האמתית למשיח, ואז יוכל באמת לבוא המשיח. אבל כל עוד אנחנו רוצים משיח בשביל הלחם שלנו, בשביל התרנגולים שלנו, ואנחנו רק דואגים שהתרנגולים שלנו לא יפגעו, פכה לא יוכל לבוא משיח.

בעזרת ה' נתרום למצב הזה, נצפה למשיח אמתי כמו שצריך, ואז הוא יבוא במהרה בימינו.

שיהיו לך זמנים שבהם אתה לבד - עשר דקות ביום, רבע שעה, שעה. תסתובב לבד, אתה תמצא שם אוצרות.

אמנם הדבר הזה הוא מאוד מפחיד. יש אנשים שמפחדים פחד מוות מלהיות לבד, הם לא יודעים מה ימצאו שם, הם מפחדים מהשעמום, מהריקנות הזו, כי יש כל כך הרבה בחוץ שם בפנים. לכן תתאמן, תהיה לבד, בלי 'לייק', בלי שאתה מדווך לאף אחד, בלי שאף אחד יודע מזה. זו התחלת התשובה שלך. ואם חזרת בתשובה ושמת תפילין וציצית ואת זה לא עשית, החזרה שלך בתשובה היא לוקה מאוד בחסר, כי נשאת בעולם החוץ. לחזור בתשובה זה לחזור לעצמך. אם אין אותך שם, אולי זו רמיה. אתה יכול ללכת רבע שעה להרים, ואתה יכול להיות גם בחדר. רבע שעה ביום תנטרל השפעות זרות.

מעשה שהיה כן היה - זוג מבגרים בעירה באירופה היו חיים בנחת ושמחה עם כמה תרנגולים. התרנגולים האלה היו עקר מחיתם ופרנסתם, חלק מהביצים הם היו מוכרים, חלק היו אוכלים, וכשהתרנגולים היו גדלים הם היו מולידים אפרוחים, וכשגדלו ממש היו שוחטים אותם ואוכלים את העופות. כן היה להם עסק שלם של תרנגולים וחיו בשמחה ובאשר.

יום אחד הגיע לעירה שלהם אדם חשוב ובקש לאסוף את כלם בבית הכנסת. כלם באו ונאספו, וגם הבעל המבגר הגיע לבית הכנסת וכלם היו בתכונה גדולה. אומר התלמיד חכם הזה: "באתי לבשר לכם שעוד מספר חדשים עם ישראל עומד להגאל. יבוא המשיח, ככה אני שמעתי מאחורי הפרגוד, ואנחנו נעלה לארץ ישראל כלנו". ונתהם כל העירה, כלם שמחים ועושים רקודים, איזו בשורה שאין כדגמתה, זה משהו לא יאמן.

אותו בעל מתרגש ובא הביתה, ואומר לאשתו: "שמעת מה אמרו? המשיח מגיע, המשיח בפתח, די לכל צרותינו, עם ישראל הולך לעלות לארץ ישראל, כבר לא יהיו לנו בעיות, לא יהיו לנו רדיפות, כבר לא תהיה לנו שום בעיה, עם ישראל הולך לגאולה שלמה!". הוא מתחיל לרקד עם אשתו בסלון, פכה עוברת שעה, פתאום אשתו תופסת את עצמה ואומרת לו: "בעלי הקר, יבוא משיח, אנחנו שמחים כל כך, אבל מה יהיה עם התרנגולים? יש לנו תרנגולים, כשהמשיח יבוא ונצטרך לעלות לארץ ישראל, איפה נשים אותם? כל פרנסתנו על התרנגולים, ולא נוכל להביא את התרנגולים האלה לארץ, לא נוכל לטפל בהם פי נצטרך לעלות על איזו אניה, ומה יהיה עם התרנגולים?"

תפס בעלה את הראש ואמר: "את צודקת, אשתי היקרה, מה יהיה?". כן הם יושבים וחושבים ברצינות ובכבד ראש מה יהיה